

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 283/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Илић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Љиљана Лазић, адвокат из ..., ради деобе заједничке имовине, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Прокупљу и Апелационог суда у Нишу, на седници одржаној 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалбама тужиле и туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Прокупљу П 3691/16 од 15.10.2018. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Прокупљу.

Образложење

Основни суд у Прокупљу, пресудом П 3691/16 од 15.10.2018. године, делимично је усвојио тужбени захтев тужиле, тако што је утврдио право својине по основу стицања у браку на $\frac{1}{2}$ одређених ствари, а што је тужени дужан да призна и тужилци дозволи да свој сувласнички део издвоји физичком или цивилном деобом, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је одбио као неоснован део тужбеног захтева тужиле, којим је тражила да се утврди право својине по основу стицања у браку на $\frac{1}{2}$ одређених ствари (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је тужбени захтев тужиле, којим је тражила да тужени плаћа $\frac{1}{2}$ обавезе по уговору о кредиту за рефинансирање са осигурањем „...“ А.Д. Београд број ...-...-... од 28.06.2018. године и то уплатом на текући рачун тужиле износ од 5.785,61 динара, сваког 15. у месецу почев од подношења тужбе па све до 15.07.2021. године, под претњом принудног извршења (став други изреке). Обавезао је туженог да преда тужилци у државину одређене покретне ствари, под претњом принудног извршења (све ближе одређено у ставу трећем изреке). Обавезао је туженог да преда тужилци одређене дечје ствари заједничког малолетног детета, под претњом принудног извршења (све ближе одређено у ставу четвртом изреке). Обавезао је туженог да накнади тужилци трошкове парничног поступка у износу од 44.400,00 динара, у року од осам дана од дана пријема отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став пети изреке).

Против наведене пресуде, тужилца и тужени су изјавили жалбе.

Апелациони суд у Нишу, решењем Гж 1298/19 од 31.10.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалбама тужиле и туженог, изјављеним против пресуде Основног суда у Прокупљу П 3691/16 од 15.10.2018. године и списе предмета уступио Вишем суду у Прокупљу, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да је у конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева утврђење својине на покретним стварима на основу стицања у браку, плаћање износа од 5.785,61 динара месечно, на основу обавезе из уговора о кредиту и предаја покретних ствари. Затим, како је вредност спора коју је тужилац навео износ од 10.000,00 динара и да се ради о износу који не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, да се ради о спору мале вредности у коме је за одлучивање о жалбама надлежан виши суд у другом степену, због чега је на основу одредби члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, а у вези одредбе члана 4. став 1. тачка 18. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава, одлучио као у изреци.

Виши суд у Прокупљу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 353/20 од 21.04.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да се тужбени захтев између осталог односи на новчани износ, којим је тужила тражила да суд обавезе тужену да јој плаћа износ од 5.785,61 динара месечно, у периоду од 23.11.2016. године као дана подношења тужбе, све до 15.07.2021. године, што укупно износи 329.779,00 динара, односно 2.671 евро према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Затим, како је предмет тужбеног захтева и већи број покретних ствари, између осталог и возило за које је првостепени суд утврдио да је вредности 900 евра, да очигледно вредност предмета спора прелази износ од 3.000 евра и да се не ради о спору мале вредности, па да виши суд није надлежан за одлучивање о изјављеним жалбама.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је Виши суд у Прокупљу стварно надлежан за одлучивање у другом степену о изјављеним жалбама тужиле и туженог.

Тужба је поднета 22.11.2016. године. У тужби је у уводу првостепене пресуде наведена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 2. овог члана, да, промена курса из става 1. овог члана након подношења тужбе не утиче на примену правила овог поступка. Одредбом става 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Према томе, узимајући у обзир утврђену вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара на име покретних ствари и укупну висину новчаног потраживања на

име обавеза по кредиту у износу од 323.994,16 динара (приближно), што све укупно очигледно не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра (рачунајући да је 23.11.2016. године 1 евро износио 123,4503 динара и укупан износ од 333.994,16 динара изражен у еврима износио 2.705,4944 евра), то се ради о спору мале вредности, у смислу члана 468. ЗПП.

Дакле, за одлучивање о изјављеним жалбана тужиље и туженог против првостепене пресуде је стварно надлежан Виши суд у Прокупљу, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић